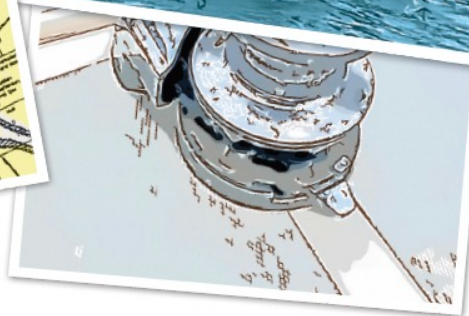
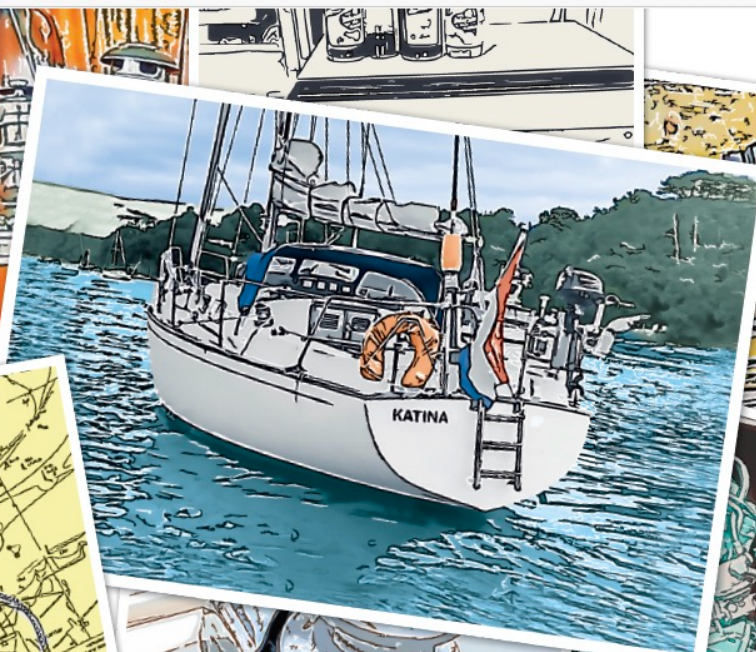

REIS DOOR MIJN BOOT

Een zeilboot vervoert ook herinneringen en dromen. Hans Steketee, journalist en zeiler, laat dat zien in deze rondleiding langs dierbare voorwerpen in *Katina*, een Duits jachtje van 32 voet uit 1973.

Peilkompas

Een nieuw huis moet je veroveren, je eigen maken. Met een schip is het niet anders. De band groeit natuurlijk door ermee te varen in alle omstandigheden. En door te klussen, met elk kleiner of groter karweitje, ook, of misschien juist, als het eerst tegenzit. Zo groeien jij en je schip naar elkaar toe en wordt je schip, misschien niet bezield, maar toch meer dan alleen een ding. Dan geven jij en je schip elkaar betekenis.

Wat ook helpt zijn herinneringen en associaties. Zo kan ik niet naar mijn handpeilkompas kijken, dat aan zijn touwtje tegen een schot schommelt, zonder aan John McGin te denken. Hij leidde de Yachtmaster-cursus waarvoor ik me inschreef toen ik een tijdje in Londen woonde. Hij volgde het curriculum precies, maar sloeg elke les ook wel een keer af in een verhaal, want hij kon meeslepend vertellen.

Over de ondergang van de *Andrea Doria* in 1956, bijvoorbeeld, het passagierschip dat in de mist voor de Amerikaanse oostkust uitweek naar bakboord in een poging de *Stockholm*, een liner die in tegengestelde richting naderende, te ontwijken. De *Stockholm* week juist wel volgens de regels naar stuurboord uit en ramde het andere schip midscheeps. Opdat wij cursisten voorschrift 14 van het internationale aanvaringsreglement nooit meer zouden vergeten. In McGins

ezelsbrug: *When both lights you see ahead/ starboard turn and show your red.*

Hij hield van ezelsbruggetjes. *Never Eat Shredded Wheat*, natuurlijk, voor de cardinale punten van het kompas. *Red over red, captain is dead*, voor de twee rode lichten die *vessel not under command* betekenen. En voor de formule om de ware-, magnetische- en kompaskoers te berekenen, inclusief variatie en deviatie, bestaat een politiek-correcte Nederlandse versie, maar bij mij

True Virgins Make Dull Company, Add Whisky

komt volautomatisch McGin's *True Virgins Make Dull Company, Add Whisky* naar boven.

Hij was marine-officier geweest, liet hij wel eens doorschemeren. En hij was een operaliefhebber, want in de pauze neuriede hij aria's. 'Plotten' ging hem boven alles – het stapsgewijs bepalen waar je bent, op de kaart en in het echt, en ten opzichte van alles waarvan je in of uit de buurt moet zien te komen, ook zonder alle technologie waarover we nu beschikken, op geest bestek.

De navigator als een behoedzame spin in een steeds bewegend web van peilingen, koersen, oplossingen, mogelijkheden. Daarom bedacht ik, pas veel later, dat hij misschien wel een onderzeebotenman was geweest. Want die denken ook zo.

Dankzij McGin kan ik ook uitrekenen of ik op die en die dag met een schip van een bepaalde diepgang rond lunchtijd kan aanleggen in het Normandische haventje van Omonville. Toen ik er vorig jaar voorbij zeilde op weg van Alderney naar Cherbourg, hoorde ik McGin weer zeggen: "Ja, want daar is een restaurant waar ze een *rather good* fruits de mer doen." Heel even had ik spijt dat we doorvoeren.

Precies één keer heb ik hem uit zijn slof zien schieten. Dat was toen het ging over de methode om bij een gegeven koers en snelheid en één vast punt om te peilen, toch je positie vast te stellen. 'Peiling met verzeiling', in goed Nederlands. Of er niet ook een andere naam voor was dan *running fix*, wilde een medecursist weten. "Nee, dat heet zo en niet anders," zei McGin nijdig. Later lazen we dat *transferred position line* ook mocht, maar dat zeiden we maar niet tegen hem. Zo'n peiling met verzeiling heb ik nooit uit noodzaak hoeven maken. Maar dankzij hem ik zou het kunnen. En altijd als ik mijn peilkompas zie hangen, hoor ik hem zeggen: *A running fix is a running fix.*